

Gençlere Öneriler Ve Aile İçi İletişim 2

– KENAN KOÇ · 26 Nisan 2018

2. BÖLÜM

Hiç kimse ailesini ve sülalesini seçme hakkına sahip değildir. Anne babanın kültürü, giyimi kuşamı , statüsü, ahlaki yapısı ne ise onları mecburi kabullenişleri vardır. Bizler hep onlarla anılırız. Ne olursa olsun mensup olduğumuz ailenin savunucusu, avukatı olmak zorundayız.

Hedefimiz ailemiz hangi kriterlere sahip olursa olsun onları geçmek olmalıdır. Ana babamızdan ileri, çocuklarımızdan geri kalırsak topluma katkımız olacaktır.

Şimdi şöyle bir bakalım anne- baba ve çocuklar olarak bizler ne haldeyiz, neler yapıyoruz.

** Maskeliyiz. Çılgınlıklar içimizde dans ediyor. Söylemiyor, uyardırılmaz, kıyamıyoruz . Tenkitler karşısında hırçınlaşıyoruz.

** Yaşadığımız zorlukları çocuklarımız çekmesin,bizim yapamadıklarımızı yapsınlar, olamadıklarımızı olsunlar diye taviz veriyor , baskı yapıyoruz.

** Daha doğuşlarında iyi okusunlar, üniversiteye girsinler, mevki makam sahibi olsunlar diye dua ediyoruz. İyi ahlaklı, namuslu , dürüst , iyi insan olmaları bu dualarda bile unutuluyor. Hep en güzelini alalım ne isterlerse yapalım

arzusundayız. Ama o arada güzel ahlaklı olmaları için yeterince çabamız yok. Manevi değerleri öğretmiyoruz. Hep maddi unsurları empoze ediyoruz. Geçmişinde hayata hazırlamıyorsak gelecek maalesef olmaz.

-*** 7 kardeş. Yoksulluk. Harçlıksız, üst baş eski okula gidiş gelişler.

*** Annem babam okula hiç gelmedi. İlgisizlik içinde büyüdük.

*** okulda bir şey olsa haksızlık adına evde şikayet yok. Hele konu öğretmense. Tek ayak üstünde beklemem. Başımı tahtaya vurulması. Çocukların alay etmesi, vurması gibi yaşadığım olaylar varken.

*** bir şeye ihtiyacın varmı diye soran yok.

*** Ayağını yorgana göre uzat atasözü hep kullanılırdı.i

*** sabah erkenden kalk ders yap.. Masa yok. Yerde yaz çiz. Ödevlerimle ilgilenen yok.

*** okul çıkışlarında doğru lokantaya çalışmak için.

Ya Şimdi ???

** Çocuklar servisle veya anne baba götürüp, getiriyor okula.

** Daha ilk okul sıralarında akıllı telefonu çantasında. Bilmiyoruz ki işte o telefonlar çocuğu tembel ve şımarık yapıyor.

** En ufak bir olayda öğretmenini , arkadaşlarını şikayet ediyor, velisi hop okulu basıyor. Güya çocuğumuzu kolluyor gözetiyoruz.

** Takdir alırsa çocuk ve aile baştan pazarlıkta. Oysa öğrencinin görevi o değil mi ? Ama başarı olması ödül ve menfaate dayalı. Halbuki çocuk sorumluluğunu yerine getirirse ödüllendirilmelidir.

** Çocuklarımız yokluğu, HAYIR – OLMAZ kelimesini duymadan el bebek gül bebek büyüyorlar.

** Ondandır ki sorumluluk yok. Kardeşi, ana babası, dedesi , ninesi hep etrafında pervane. Ödül karşılığı

yapıyor her şeyi, maddiyatçı. Güçlük yok, zorluk yok, kırgınlık, utanma suçluluk duygusu dumurda. Oysa güçlük, zorluk , yokluk, acı ve üzüntüyü de bilmelidir. Buna izin vermiyoruz. İşte böyle hayatlardan da başarı öyküleri çıkmıyor. Çocuklarıma kıyamam felsefesi onları başarısız kılıyor.

** Bazen de tersini yapıp ayaklarının üstüne bassın, hayatı tanısın diye serbest bırakıyoruz. Ben yapamadım o yapsın mantığı işte. Her adımında serbest, kanatlarını açsın. Halbuki öyle şeyler yaşıyor ki, kanatlarından vuruluyor ve pisliğe ,yere düşüyor. Sonra ah vah, tüh, eyvahlar. Ama olan olmuştur.

** Çocuklar melek gibi tertemiz doğarlar. Onlar iyi insan olarak yetiştirilmeleri için Allah'ın bize emanetleridir.Olabilecek şartlara göre yetiştirilmelidirler.Hayat kime ne verir, ne alır belli mi ?

Dünyamıza Allah'ın yaratmasıyla gelir insan. Gerisi önce aileye düşer. Adil, merhametli, yalansız riyasız , kendine yapılmamasını istemediğini şeyleri başkasına yapmamayı, iyi ahlaklı bir birey olarak yetiştirecek, öğretecek olan aile ve sonra çevredir.

Çocukların menfi hareketleri, kötü alışkanlıkları için en son sorgulanması gereken onlardır. Çünkü çocuğu öyle yapan bizleriz. Önce kendimize bakmalı, yargılamalı öz eleştiri yapmalıyız. Ne yaptıkta böyle oldu diye.

** Bir bakın şimdi delikanlı üniversitede özel okuyor. Varlıklı aile çocuğu. Evi tutulmuş veya satın alınmış, kartları cebinde limitsiz, arabası kapıda, eli balda. Bir gün dahi parasız kalmamış, yurтта kalmamış , tabildot yememiş .. 4 senelik okulu 7 senede bitiriyor. Ne olur bu adamdan. Babası gel işlerin başına geç dese 1 yılda iflas ettirir.

** Geçmişte yaşadığımız olumsuz olaylar içimizde yani şuur altımızda tortular bırakır. Onları silmeden mutluluğa ve başarıya kavuşulmaz.

** Mutlumuyuz ? İnsanlarda iletişim eksik. Sevgi yok, saygı yok, bencil egoist olmuşuz.Bi havalı ve mağruruz. Hısim , akraba, komşu ne durumda ? Çocuğumuzun bir derdi varmı ? Bilmiyoruz. Saçlarını okşayıp, sarılıp öpmüyoruz. Zaman ayırıp sohbet etmiyoruz. Nasılsa maddi ihtiyaçları karşılandı ya iş bitti ! Evde iki kardeş bile birbiriyle geçinemiyor. Dövüş , kavga. Dışarıda rahatsız, haberimiz yok veya başı boş hareket ediyor bilmiyoruz. Her kes kendi dünyasında. Aileler bölünmüş.Yaşlılarımız yok. Tatilde bile çalıştırmıyoruz. Çocuklarımıza adeta tapıyoruz. Ana babaya eve katkıları yok.Bir bardak çay, su getirmez, sofrta hazırlamaz. EE ne olacak dersine çalışsın yeter.

*** Ona ulaşalım, buna ulaşalım, onların var bizim niye yok hadi bizde alalım , çocuğun isteklerini yapalım diye borç, harç yığınca. Millet şunu yok , bunu yok demesin diye beklentiler artıyor. O nispette de hayal kırıklığı yaşıyor asla mutlu olamıyoruz. Mutluluklarımızı sürekli erteliyoruz. Şükürsüz yaşıyor, beklentilerimizi yüksek tutuyoruz.

** Bir ülkeyi yıkmanın en kestirme ve kolay yolu ahlaken iflas etmesini sağlamaktır. Ve maalesef ülkemiz müthiş bir ahlak erozyonu yaşamaktadır. Gençlerimiz subliminal objelerle algıları yönlendirilmekte ve ahlaken batılaşmaktadır. Onların fikirleri,i yaşayış tarzları gümrüksüz olarak her yoldan ithal edilmektedir. Avrupanın çoğu ülkelerinde hastanelerde ÇOCUK BIRAKMA ODALARI vardır. Bizde oda moda yok ama ; cami avlularına , çöp bidonlarının yanına bırakılan çocuk sayısı da az değildir. Avrupa ülkelerinde halkın nikahlı nikahsız çocuk yapmaları için prim ve teşvikler verilmektedir. Nüfusları yaşlıdır, genç sayısı azdır. Oysa bizde tersidir. Hedefleri gençlerimizdir. Kendi kültürlerine göre etkilemek, kendilerine benzetmek hedefindedirler. Böylece birkaç sene sonra duyacakları işçi ihtiyacını

kendi .sistemlerine maliyetsiz entegre edeceklerdir. O nedenle acil tedbir alınması gereken bir konudur.